

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
 *Εν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
 *Εν τῷ Ἐξωτερικῷ ὄρ. 3 ἢ Φρ. γρ. 2.50
 *Εν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἄργυρ. 2.—

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ
 Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
 ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"
 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ —
 (Ἐπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσέως συνιστᾷ κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τοὺς κ.κ. Σχολάρχας, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Ἀημοδιδασκάλους τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» ὡς συντελοῦν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν.

Γέννησις Πρωτοτόκου τοῦ Διαδόχου

Ἡ ἐβδόμη παρελθόντος Ἰουλίου, νέος φεύεις βλαστὸς τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας, ὁ Πρωτότοκος τοῦ Διαδόχου, ἀνεπτέρωσε τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα, ἣν τρέφει σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς πεφιλημένης Πατρίδος, καὶ ἐκράτυνε τὴν ἀγάπην ἡμῶν πάντων πρὸς τὸν Βασιλικὸν ἡμῶν Οἶκον, ὃν ὁ Θεὸς σκέποι καὶ μεγαλύνει πρὸς δόξαν τῆς Πατρίδος.

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ — ΝΕΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Μεθ' ὑπερηφανείας εὐνοήτου ἢ Διεύθυνσις τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» ἐκφράζει ἐντεῦθεν τὰ θερμὰ αὐτῆς εὐχαριστήρια πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκαλίσασας τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν διὰ τὴν πρὸς τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» ἐκτίμησιν αὐτῶν, ἣν πολλαχῶς ἀνωμολόγησαν ἐνώπιον τῆς τε ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν γονέων, διακηρύξαντες ὅτι τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» παρέσχεν αὐτοῖς οὐ μικρὰν βοήθειαν εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς διδασκαλίας καὶ μορφώσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Περὶ τῆς καθόλου ἀξίας τοῦ Περιοδικοῦ ἐλάλησαν, σύμπασα ἢ δημοσιογραφία καὶ οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται τοῦ Περιοδικοῦ· περὶ τῆς βοηθείας ὅμως, ἣν τοῦτο παρεῖχεν εἰς τὰ Σχολεῖα ἀνεμένομεν νὰ ὁμιλήσωσι καὶ οἱ διδάσκοντες ὡς ἀμύδιον ν' ἀποφανθῶσι περὶ τούτου.

Καὶ ἐλάλησαν λίαν εὐγλώττως ἐκλέξαντες δι' ἀπαγγελίαν τοὺς διαλόγους καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Περιοδικοῦ καὶ διδάξαντες ἅπαντα τὰ ἐν αὐτῷ δημοσιευθέντα ἄσματα.

Δὲν εἶναι ὑπερβολή, ἐὰν εἰπώμεν, ὅτι εἰς ἅπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ Σχολεῖα τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἔνθα εἶναι διαδεδομένο, τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» μόνον ἐξ αὐτοῦ παρέλαβον οἱ διδάσκαλοι τοὺς πρὸς ἀπαγγελίαν διαλόγους, τὰ ποιήματα καὶ τὰ ἄσματα, καθ' ὅσον ταῦτα, ὡς διεκήρυξαν οἱ πλεῖστοι τούτων, ἐγράφοντο μετ' ἰδιαζούσης ἐπιμελείας καὶ δεξιότητος πρὸς τὸν ὠριμμένον τοῦτον σκοπόν.

Ἡ ἐργασία αὕτη, ἣν τὸ Περιοδικὸν προσέφερε, τολμώμεν νὰ εἰπώμεν, δὲν εἶναι μικρά, ὅσον φαίνεται ἐξ ἀρχῆς. Εἰς οὐδὲν ἤθελε χρησιμεύσει διάλογος ἢ ποίημα ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ τοῦ παιδός, ἐὰν δι' αὐτοῦ ἐπρόκειτο νὰ κινηθῆ τὸ μειδιάμα ἢ ἡ λύπη τοῦ ἀκρατοῦ καὶ οὐδὲν πλέον. Ἐν τοῖς διαλόγοις καὶ τοῖς ποιήμασιν, ὡς καὶ ἐν παντὶ ἔργῳ διὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν γραφομένου, ζητεῖται τὸ ἠθικὸν ἐξαγόμενον τὸ παραμένον ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ παιδός, καὶ τοιοῦτον ἦτο τὸ σκοπούμενον ἐξαγόμενον εἰς πάντας τοὺς δημοσιευθέντας ἐν τῷ «Παιδικῷ Περιοδικῷ» διαλόγους καὶ ποιήματα καὶ εἰς τὰ λοιπὰ δημοσιεύματα.

Δὲν ἐρχόμεθα εἰς μερικωτέραν ἀνάπτυξιν τῶν ἀνωτέρω, ἵνα μὴ ἐκτραπώμεν τοῦ σκοποῦ ἡμῶν τοῦ νὰ εὐχαριστήσωμεν δηλαδὴ ἀπὸ καρδίας τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκαλίσας διὰ τὴν πρὸς τὸ Περιοδικὸν ἐκτίμησιν αὐτῶν, ἣτις ἅμα ἐπιβάλλει νέας ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν διεύθυνσιν, διὰ τὴν εκπλήρωσιν τῶν ὁποίων, κρίνων τις ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε πορείας τοῦ Περιοδικοῦ, δὲν δύναται ν' ἀμφισβῆλλῃ.

Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἡ Διεύθυνσις ἔχουσα συναρωγούς καὶ συνεργάτας διαπρεπεῖς ἐν τῇ κοινωνίᾳ λογογράφους εὐελπιστεῖ ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θέλει καταστήσει τὸ Περιοδικόν, οὐ μόνον ἄριστον ἀνάγνωσμα καὶ ἐντύφνημα πάσης οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ ἄριστον σύμβουλον καὶ βοηθὸν τῶν διδασκόντων, παρ' ὧν προσδοκᾷ τὴν αὐτὴν, ἐν ὅχι μείζονα, ὑποστήριξιν.

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

(Διήγημα διὰ μικρά παιδιά)

μαμά εἶχεν ἐξέλθει διὰ μίαν ἐργασίαν της.
 Ὁ μικρὸς Κοκὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς του Τάκης, ἡ μικρὰ Ἀγλαΐα καὶ ὁ Νίκος θὰ ἔμενον μόνοι εἰς τὸ σπῆτι καὶ θὰ ἔκαμνον ὅ,τι ἤθελον!

Τί ὥραία εὐκαιρία! Δὲν θὰ ἦτον ἡ μαμά ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι των νὰ βλέπῃ τί κάμνουν καὶ νὰ τοὺς φωνάζῃ μὲ ἐκείνη τὴν φοβερὴ φωνή της...

Λοιπὸν;...
 — «Τί νὰ παίξωμε, Τάκη; ἐρωτᾷ ὁ Κοκός.»
 — «Τὸν κρυφτόν», ἀπαντῶσιν ὅλοι μὲ μία φωνή.
 — «Ἐμπρός! κρυφθῆτε! καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς εὑρῶ!» ἐπανελάβεν ὁ Κοκός.
 Ἀμέσως ἔτρεξαν ὅλοι νὰ εὑρουν καλὴν κρυψώνα.
 Ἡ Ἀγλαΐα ἐκρύβη εἰς τὴν ἀποθήκην, ὁ Νίκος εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ὁ Τάκης εἰς τὴν τραπεζαρίαν.
 Ὁ μικρὸς Κοκός, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἴδῃ, εἶχε κρυβῆ προχωρινῶς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπνου, ὅπου, ἀκούσατε τί ἐσοφίσθη!

Διὰ νὰ φοβίσῃ τὴν μικρὰν Ἀγλαΐαν ἐσκέφθη νὰ ἐνδυθῇ ἄν μπαμπούλας καὶ νὰ παρουσιασθῇ ἔξαφνα φοβερός καὶ τρομερὸς ἐνώπιόν της!

Ἡ ἰδέα τοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ ἀμέσως ἀπεφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ.
 Ἐνεδύθη λοιπὸν ἓνα ὑποκάμισο μεγάλο τοῦ μπαμπᾶ του, ἐφόρεσε ἓνα καπέλλο ὑψηλὸ χαλασμένο, ἤλειψε τὴν μύτη του, τὰ μάγουλά του καὶ τὸ μέτωπό του μὲ μαῦρο μελάνι, ἔλαβε καὶ ἓνα κοντὸ μπαστουνάκι καὶ ἔτρεξε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν Ἀγλαΐαν καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν κρυψώνα των.
 Ἀλλὰ, μόλις ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ παρετήρησεν ἀπέναντι εἰς τὸν καθρέπτην, εἶδε, ... τί εἶδε νομίζετε; ...

Τὸν ἴδιον Κοκόν;...
 Ὅχι!... Ἀλλὰ τὸν φοβερὸν μπαμπούλαν, ἐκεῖνον ποῦ φοβίζει τὰ κακὰ παιδιὰ!
 Μόλις λοιπὸν τὸν εἶδε τὸσον πολὺ ἐφοβήθη ὥστε ἐλησημόνησεν ὅτι αὐτὸς ποῦ ἔβλεπεν εἰς τὸν καθρέπτην ἦτον ὁ ἴδιος ὁ Κοκός μεταμορφωμένος καὶ ἔβαλε μίαν τρομερὴ φωνὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἔτρεξαν ὅλοι εἰς βοήθειάν του!...

«Α! κακὲ Κοκό!... βλέπετε ὅτι δὲν μένει ἀτιμώρητος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σκέπτεται νὰ κάμῃ τὸ κακόν; Λοιπὸν μὴ σκεφθῆς ποτὲ νὰ κάμῃς ἄλλοτε εἰς κανένα τὸ παραμικρὸν κακόν!»

Μιχ. . .

Ο ΘΕΟΣ — Ο ΘΕΟΣ

*Πὲ μου ρόδον μυρωμένον
 ὅπου χόρται ἀνθισμένον
 γύρω γύρω τὴσιν θείαι
 καὶ ὠραῖαν εὐωδίαν,*
τίς σὲ ἔπλασεν ὠραῖον;
— ὁ Θεός ὁ Θεός.

*τὴν αὐγὴν σιγὰ προΰλειε
 καὶ χαρομέρο μᾶς ψάλλειε,*
τίς σὲ ἔπλασεν ὠραῖον;
— ὁ Θεός, ὁ Θεός.

τί, σὲ ἔπλασεν ὠραῖον;
— ὁ Θεός, ὁ Θεός.

*Καὶ ἐγὼ μικρὸν παιδίον
 εἰς τὸν ἄνακτα τὸν θεῖον
 μὲ εἰλικρινῆ καρδίαν
 θὰ προσφέρω εὐλογίαν
 καὶ θὰ ψάλλω δοξασιμένον*
— ὁ Θεός ὁ Θεός.

ΝΙΚ.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Χ

Μεταξὺ τοῦ κλλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Μεθαύριον τὴν πρωΐαν, ὁ Πέτρος ἐπῆγε νὰ παραλάβῃ τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ὅπως τὸν ὀδηγήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν ναύσταθμον καὶ προσπαθήσῃ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ μεταξὺ τῶν ἐργατῶν. Δὲν ἀπέκρυψεν ὅμως ἀπ' αὐτὸν ὅτι οἱ ἐργάται ἦσαν κακῶς διατεθειμένοι πρὸς τοὺς ἐπιστρέφοντας ἐκ τῆς Καϋένης καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ψυχροῦς λόγους. Συνέστησεν ὅμως εἰς αὐτὸν ὑπομονήν.
 Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποσχεθῇ μεγάλην ὑπομονήν· τῷ ὑπεσχίθη ὅμως ὅτι θὰ ἦνε ἡσυχος, διότι ἔπρεπε νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Κατὰ βᾶθος ἴσως δὲν εἶχε

διορθωθῆ, ὡς ἠδύνατό τις νὰ ἐπιθυμήσῃ, ἀλλ' ἐροβεῖτο πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ἐκεῖ κάτω· ἀρκεῖ ὅτι ὁ φόβος ἔφερε τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα.

Εἰσῆχθη λοιπὸν εἰς τὸν ναύσταθμον, κατὰ σύστασιν τοῦ Πέτρου Βαντάελ, μὲ καλὰς διαθέσεις. Ἀλλ' ἂν καὶ προσεπάθει νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὴν ἐργασίαν του, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ παρατηρῆ κακόβουλα βλέμματα διευθυνόμενα πρὸς αὐτόν, καὶ νὰ μὴ ἀκούῃ ἐνθεν κκεῖθεν λόγους ὀλίγον καλακευτικούς, οἱ ὁποῖοι δι' αὐτὸν βεβαίως ἐλέγοντο. Ὁ γέρον Λογκριέρ πρὸ πάντων δὲν ἄξιεν νὰ περάσῃ καμμίαν ἡμέραν χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν δυσμένειάν του πρὸς τὸν νέον τοῦτον σύντροφον τῆς ἐργασίας του.

Δυστυχῶς διὰ τὸν Ἰάκωβον, ὁ γέρον Λογκριέρ, ἄνθρωπος ἀπροσβλήτου τιμιότητος, εἶχε μεγάλην ἐπιρροήν εἰς τὸ ναυπηγεῖον, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταχειρίζεται πρὸς ὄφελος τῆς δικαιοσύνης. Ἐπλανῆτο ὅμως, διότι ἡ ἀρίστη δικαιοσύνη δὲν ἐφαρμόζεται ἄνευ ὀλίγης εὐσπλαγγίας, ὁ δὲ Λογκριέρ ἐφιλάττε τὴν εὐσπλαγγίαν πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἐσφαλλὼν ἕνεκεν ἀδυναμίας. Διὰ τοῦτο ἐπεδείκνυεν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὸν Ἰάκωβον Λεμάν· ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν ἐστενοχωρεῖτο νὰ ὀμιλῇ περὶ αὐτοῦ, ἐνώπιόν του, μὲ λόγους κεκαλυμμένους οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἦνε τὸσον εὐληπτοί, τὸ δὲ παραδειγμὰ του ἐμιμοῦντο ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐργάται.

Ὁ ἀπελευθερωθεὶς καταδίκος θὰ ἦτο ὀλιγώτερον δυστυχής, ἐὰν ἐπῆγαιεν εἰς ἄλλην τινα πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ γνωρίζῃ κανεὶς πόθεν εἶχεν ἔλθει· ἀλλὰ καθὼς εἶχεν εἶπει εἰς τὸν ἐξάδελφόν του, εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων, ὅπως κατορθώσῃ νὰ εὑρῇ τὴν σύζυγόν του· διὰ τοῦτο ἠναγκαζέτο νὰ ὑπομένῃ πάντα ταῦτα.

Ἐγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν παλαιάν της κατοικίαν, εἰς τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως ἐνθα εἶχον συζῆσει, εἰς τὸν ἐσημέριον τῆς ἐνορίας του, καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀστυνόμον, ἂν καὶ ἠσθάνετο ἀποστροφήν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐκ τῆς συζύγου του οὐδεμίαν ἀπάντησιν· ἐκ τῶν ἄλλων ἐμάνθανεν ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν τόπον μετὰ τὴν καταδίκασιν του, χωρὶς νὰ εἶπῃ ποῦ ὑπῆγαιεν· οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν πληροφορήσῃ τί ἀπέγειεν. Ὅταν τις περιφρονῆται ὑπὸ τῶν τιμῶν ἀνθρώπων, βεβαίως

ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ ζητήσῃ συναναστροφήν μεταξὺ ἀνθρώπων ἐναντίων φρονημάτων πρὸς τοὺς προηγουμένους· ἐκτὸς ἐὰν θέλῃ νὰ ζῆ μόνος ὡς ἄγιος, ὁ δὲ Ἰάκωβος Λεμάνς δὲν ὀμιλοῦσε καθόλου πρὸς ἄγιον.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἤρχισε τὰς ὀμιλίαις μὲ ἐργάτας τινεὶς καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας. Μετὰ τὸ τέλος δὲ αὐτῆς ἐξήρχοντο, ἔπεινον καμμίαν μποτίλλιαν οἴνου, κατόπιν δὲ καὶ ἐξυλοκοποῦντο μεταξὺ τῶν ἄνευ αἰτίας.

Ὁ Ἰάκωβος παρεσύρθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ καπηλεῖον, τὸ ὅποιον εἶχον τὸ σύνθημα αὐτῶν κέντρον. Ἐὰν ἐπλήρωνε τὸ μερίδιόν του, βεβαίως δὲν θὰ ὑπῆγαιεν, διότι οἰκονόμει λεπτόν πρὸς λεπτόν τὸ ἀναγκασιῶν ποσὸν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς συζύγου του· ἀλλ' ἐπλήρωνον οἱ σύντροφοί του. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχεν ἐκσυνηθίσει νὰ πίνῃ, μόλις ἔπινε τρία ποτήρια δὲν ἐγνώριζε πλέον τί ἔκαμνε. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἐγένετο καμμία μάχη μεταξὺ τῶν. Ἀλλ' οἱ περίπολοι ναῦται συνήντησαν τὸν Ἰάκωβον μὲ ἡμίσειαν δωδεκάδα μεθυσμένων, οἱ ὁποῖοι ἐτραγῶδον βορυβῶδως.

Τὸν ἀνεγνώρισαν, τὸν ἐσημείωσαν· τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν ἡ πρώτη κακὴ σημεῖωσις, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν πολλὰ ἄλλα.

Ὁ Ἰάκωβος Λεμάνς ἐπανεπέτεν ἀνεπαισθήτως πάλιν εἰς τὸ κακόν.

(Mme J. Colomb)

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΨΑΡΙΑΝΟΣ

(Ναυτικὸν διήγημα)

Γιάννης ἦτο Ψαριανὸ ναυτόπουλο, υἱὸς ἐνὸς γέροντος ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος πολλάκις εἶχεν ἀνδραγαθήσει εἰς τὰς ναυμαχίας τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ὁ ὁποῖος, κουρασμένος πλέον ἀπὸ τὰς τρικυμίας καὶ τὸν πόλεμον, ἐκάθητο μόνος μὲ τὸ μονάκριβόν του παιδί καὶ ἐπερίμενε τὸν θάνατον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ὁ Γιάννης ἦτον ἀξίον παιδί τοῦ πατρὸς του. Γράμματα εἶχε τὰ μέσα νὰ τὸν ἐκπαιδεύσῃ. Μόνον ὀλίγα ἀγγλικά ἐγνώριζεν ἀπὸ τὰ ταξείδια, τὰ ὁποῖα ἔκαμνε μὲ τὸν πατέρα του εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐὰν ὅμως δὲν ἤξευρε γράμματα, εἶχε πολλὰ ἄλλα προτερήματα, τὰ ὁποῖα τὸν ἔκαμνον νὰ τὸν ἀγαπῶσι καὶ νὰ τὸν ὑπολήπτωνται οἱ πατριῶταί του. Ἦτον εὐγενὴς μὲ λαμπρὰ αἰσθήματα καὶ γενναίαν καρδίαν, τὸσον δὲ τολμηρὸς καὶ ριψοκίνδυνος ὥστε ὅλοι οἱ Ψαριανοὶ τὸν ἐπωνόμαζον Γενναῖον, καὶ θὰ σᾶς εἶπω ἀμέσως διατὶ τὸν ἐπωνόμαζον οὕτω.

Μίαν χειμερινὴν ἡμέραν, ἕνεκα τῆς μεγάλης κακοκαιρίας, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὰ Ψαρᾶ, ἔσπασαν τὰ παλαμάρια ἐνὸς μικροῦ καραβιοῦ Ἀγγλικοῦ, τὸ ὅποιον ἦτο δεμένον εἰς ἓνα βράχον τῆς νήσου. Τὸ καραβὶ ἔμενε μόνον εἰς τοὺς

τέσσαρας ἀνέμους καὶ ἐπερίμενον ὅλοι νὰ πνιγῇ καὶ αὐτὸ καὶ οἱ ἐπιβάται του, ὅταν ὁ Γενναῖος ἀρπάξει ἄλλο γερὸν παλαμάρει, δίνει τὴν μίαν ἄκραν καλὰ εἰς τὴν ξηρὰν, ῥίπτεται εἰς τὰ κύματα καὶ κολυμβῶν φέρει τὴν ἄλλην ἄκραν εἰς τὸν πλοίαρχον, διὰ νὰ δέσῃ πάλιν τὸ καραβὶ του. Τὸ πλοῖον καὶ οἱ ἐπιβάται ἐσώθησαν καὶ ὁ πλοίαρχος λίαν συγκινημένος ἐκ τῆς ἀνδρείας τοῦ ἀνδρείου Ψαριανοῦ εὐχαρίστησεν αὐτὸν δι' ἐπισήμου ἐγγράφου. Ἀπὸ τότε ὁ ἦρως μας ὠνομάσθη Γενναῖος.

II

Δὲν ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ὁ Γενναῖος ἔμεινε ὀρφανός· ὁ Γέρον πατὴρ του, μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἐφίλησε καὶ ἠσχίσθη τὸν υἱὸν του, ἀπεκοιμήθη γλυκὰ γλυκὰ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου· ὁ Γενναῖος ἔμεινε μόνος εἰς τὸν κόσμον! Τί νὰ κάμῃ; Καμμίαν ἐργασίαν δὲν ἐγνώριζεν, εἰμὴ μόνον νὰ τραβᾷ κουπί καὶ νὰ ἀνοίγῃ τὰ παντὰ εἰς τὸ καραβὶ, αὐτὰ ὅμως δὲν τῷ ἐχρησίμευον, διότι οὔτε βάρκα ἰδική του εἶχεν, οὔτε εἰς κανὲν καραβὶ εἶχον ἀνάγκην ἀπὸ ναύτην. Ἀπηλιπισμένος ἐσηκώθη μίαν ἡμέραν πρωὶ πρωὶ καὶ ἀφοῦ προσηχηθῆ εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς του ἐμβῆκεν εἰς ἓνα καραβὶ, τὸ ὅποιον ἦτο ἑτοιμον νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τοὺς Ἀγγλικούς λιμένας καὶ παρεκάλεσε τὸν πλοίαρχον νὰ τὸν παραλάβῃ μαζί του εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε καλὰ τὸν Γενναῖον, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ παραδεχθῇ τὴν πρότασιν του, καὶ ἰδοὺ ὁ Γενναῖος μετ' ὀλίγον ἐταξείδευεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας. Τὸ ταξεῖδι ἦτον ἡσυχον καὶ τὸ καραβὶ ἐφθάσε καλὰ

εἰς τὸν λιμένα. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου ὁ Γενναῖος ἐβοήθησε τοὺς ναύτας εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας τοῦ πλοίου καὶ τόσον ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν πλοίαρχον, ὥστε ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα ὁ πλοίαρχος δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ πλοίου. Πεισθεὶς ὅμως τέλος εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Γενναίου, ὅτι σπουδαία ὑπόθεσις τὸν ἐκάλει νὰ ἀφήσῃ τὸ πλοῖον, συγκατένευσε καὶ ἀφῶ τὸν ἐφοδίασε μὲ ὀλίγα χρήματα τὸν ἀπεχειρίτησε καὶ τὸν ἀπέβησαν εἰς τὴν ξηρὰν.

Ὁ Γενναῖος μόλις ἐπάτησε τὸν πόδα του εἰς τὴν γῆν, ἐζήτησεν ἀμέσως νὰ παρουσιασθῇ εἰς ἀνώτερον τινα ἀξιωματικὸν τοῦ Ἀγγλικικοῦ ναυτικοῦ.

Εἰς πλοίαρχος τὸν ἐδέχθη εὐμενῶς καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐζήτητε.

— Εἶμαι Ἕλλην· θέλω νὰ καταταχθῶ εἰς τὸ Ναυτικόν, ἀξιωματικέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γενναῖος. Δὲν ἔχω κανένα εἰς τὸν νόσον καὶ δι' αὐτὸ ἦλθα ἐδῶ.

— Ἄλλ' ἡ θάλασσα, παιδί μου, εἶνε πολὺ κακὴ συντροφία καί . . .

— Ἄ! τὴν γνωρίζω, ἀξιωματικέ μου, διέκοψεν ὁ νέος Ψαριανός, καὶ εὐχαριστοῦμαι πολὺ εἰς τὴν συντροφία της.

— Ἄλλ' ἐπάτησες ἄλλη φορά τὸ ποδάρι σου σὲ καρὰβι παλληκάρι μου;

— Ὁ πατέρας μου ἦτο ναυτικός καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ τὸ μέρος του εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς Πατρίδος μας, ἐγὼ ἀπὸ πέντε χρόνων παιδί ἀκολουθοῦσα τὸν πατέρα μου εἰς τὰ ἐμπορικὰ ταξειδιά του καὶ γνωρίζω καλὰ τὴν θάλασσαν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι;

— Τὸ βαπτιστικόν μου ὄνομα εἶνε Γιάννης, ἀπὸ ἓνα ὄμως περιστατικὸν ποὺ συνέβη εἰς τὸν τόπον μας, μὲ ὠνόμασε ἓνας ἄγγλος πλοίαρχος Γενναῖον καὶ ἔτσι μὲ ζεύρουσαν καὶ μὲ ὀνομάζουν ἀπὸ τότε οἱ συμπατριῶταί μου.

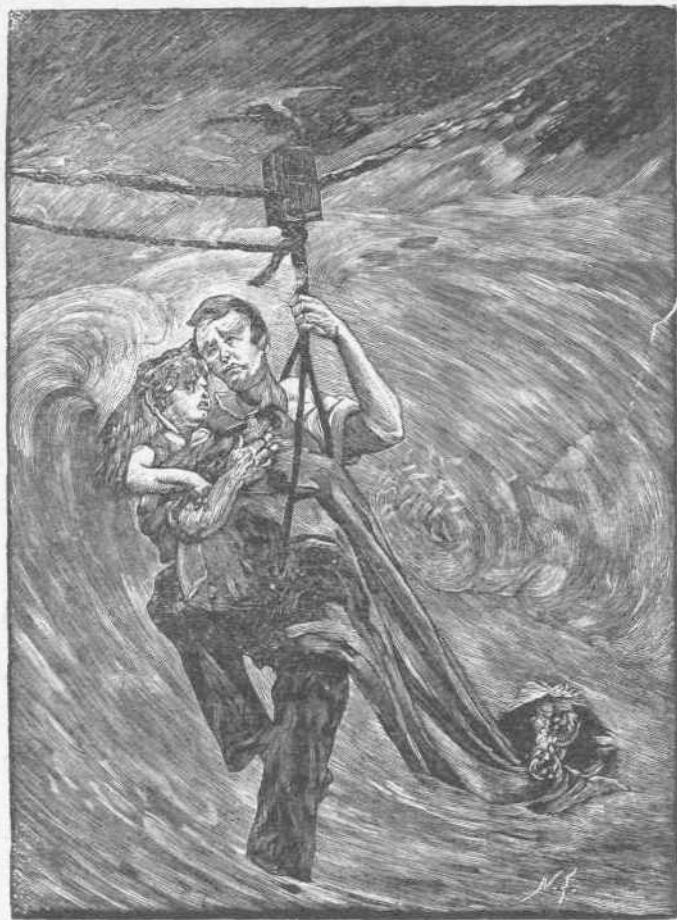
— Ἀγγλος πλοίαρχος εἶπες;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Γενναῖος, καὶ ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ εὐχαριστήριον τοῦ Ἀγγλοῦ πλοίαρχου τὸ ἐπέδειξεν εἰς τὸν ἀξιωματικόν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀφῶ ἀνέγνωσε τὸ ἔγγραφον, ἔσφιξε πλήρως χαρᾶς τὴν χεῖρα τοῦ Γενναίου καὶ τῶ εἶπε·

— Εὐγε παλληκάρι μου! Θὰ ὀμιλήσω σήμερον περὶ σοῦ εἰς τὸν Ἰπουργὸν καὶ πιστεύω νὰ ἐπιτύχω τὴν κατάταξίν σου.

Ὁ Γενναῖος ἠεὐχαρίστησε τὸν πλοίαρχον, τὸν ἀπεχειρίτησε καὶ ἀπῆλθε.

Ἐφάνη κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τῆν δυστυχή με ράν καὶ ὑποδοθηθούμενος ἀπὸ τὸν πιστὸν σκύλλον αὐτοῦ.

III

Μετὰ ἐν ἔτος ἐπὶ μεγάλου ἀγγλικικοῦ θωρηκτοῦ διέκρινε τις ἐν μέσῳ τοῦ ἀγγλικικοῦ πληρώματος τὸν Γενναῖον Ψαριανὸν περιβεβλημένον τὴν στολήν τοῦ ἄγγλου ναύτου.

Ὁ Γενναῖος ἔχων τόσα προτερήματα δὲν ἤργησε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνωτέρων καὶ τῶν συναδέλφων του. Κατάρθωσε νὰ μάθῃ καλῶς τὴν ἀγγλικὴν καὶ νὰ μορφωθῇ ἄριστα. Ἦτον ἐν μιᾷ λέξει, ὁ καλλίτερος ναύτης τοῦ πληρώματος.

Μίαν ἡμέραν τὸ θωρηκτὸν εἰς τὸ ὅποσον ὑπηρετεῖ ὁ Γενναῖος διετάχθη νὰ ἀποπλεύσῃ εἰς τὰς Ἰνδίας. Αἱ προετοιμασίαι ἐντὸς ὀλίγου ἐγέναν καὶ τὸ πλοῖον ἔχον εὐνοϊκὸν τὸν καιρὸν ἀπέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος. Ἐπλεον ἡμέραν ὀλόκληρον, μὲ ὠρατὸν καιρὸν, ὅταν ἐξαφνα ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ μαυρίζῃ· τὰ σύννεφα τὸν ἐσκέπαζον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, αἱ ἀστραπαὶ διεσταυροῦντο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ γίνεται ἀγρία καὶ μαύρη. Μετ' ὀλίγον ἀγριὸς ἄνεμος ὕψωνε τὰ κύματα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ πλοῖον ἐχάνετο εἰς τὴν ἄβυσσον!

Τρομερὰ στιγμή διὰ τοὺς δυστυχεῖς θαλασσοπόρους!

— Εἰς τὰς θέσεις σας εἰς τὰς θέσεις σας· ἤκούσθη διατάσσουσα ἡ αὐστηρὰ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου.

Πάντες οἱ ναῦται κατέλαβον τὰς θέσεις των.

Ὁ Γενναῖος ἦτον εἰς τὸ πηδάλιον, τὸ ὅποσον δὲν ἐχρησίμευσε διόλου εἰς τὸ πλοῖον κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, διότι οἱ ἄνεμοι τὸ ἔφερον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου ἐκείνου τῶν στοιχείων καὶ τῆς ταραχῆς τοῦ πληρώματος ἤκούσθη σπαρακτικὴ φωνή.

— Ἡ Ἄ ἐ εἰς τὴν θάλασσαν . . . εἰς τὴν θάλασσαν!

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο, πάντες ἐγκατέλιπον τὰς θέσεις των καὶ ἔσπευσαν εἰς τὴν πρόραν καὶ τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου. Τὸ πτωχὸν κοράσιον μόλις ἐφάνετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων· οἱ ναῦται τὸ ἐβλεπον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ τὸ σώσῃ. Ὁ γέρον πλοίαρχος, πατὴρ τῆς Ἀδέλας, μάτην διετάσσει, μάτην παρκαλεῖ, μάτην ὑπέσχετο δῶρα εἰς τὸν σωτήρα τῆς κόρης του!

Πάντες ἐφοβούντο καὶ ἀπεσύροντο. Κανείς ὅμως δὲν παρετήρησεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς ἐκείνης ναύτην νεαρὸν, ἀφαιρούντα τὸν ἐπενδύτην καὶ τὰ ὑποδήματά του καὶ ἐτοιμαζόμενον διὰ τὸ σωτήριον ἔργον.

Ἀφῆνης δεῦτερος γδοῦπος ἤκούσθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετ' ὀλίγον τρίτος ἐλαφρότερος.

Ὁ Γενναῖος καὶ ὁ σκύλλος του εἶχον ριφθῇ εἰς τὰ κύματα! . . .

— Ἄ! τὸν μωρόν! . . . ἐψιθύρισαν οἱ ναῦται . . . ἐχάθη. . . Καὶ πράγματι, ὁ ἀνδρῆτος ναύτης εἶχεν ἐξαφανισθῇ εἰς τὰ κύματα.

Ἐπάλασεν ἐπὶ πολὺ ἀγωνισθεὶς μὲ τὰ κύματα, προσπαθῶν νὰ τοῖς ἀφαιρήσῃ τὸ λάφυρόν των καὶ ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἐπιπλέων μὲ ἐξησθενημένην ὄψιν, κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν δυστυχή μικράν, ὁ γενναῖος ναύτης ὑποδοθηθούμενος εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸν πιστὸν σκύλλον του.

— Τὰ σχοινία εἰς τὴν θάλασσαν ἤκούσθη διατάσσωσαν ὁ πλοίαρχος.

Οἱ ναῦται ἐξετέλεσαν τὰς διαταγὰς του.

Ὁ Γενναῖος μὲ ἀταραξίαν ἀτρομήτου ἥρωος κρατῶν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν δυστυχή μικράν ἠμιθανῆ καὶ ἀναίσθητον συλλαμβάνει ἐν σχοινίον καὶ προσκολλᾶται ἐπ' αὐτοῦ. Ἦτο καιρὸς πλέον, διότι αἱ δυνάμεις του ἤρχισαν νὰ τὸν ἐγκαταλείπωσι!

— Εὐμπρὸς παιδιὰ! ἤκούσθη διατάσσωσαν ὁ πλοίαρχος.

Καὶ οἱ ναῦται μὲ γοργότητα καὶ τέχνην ἀνέσυρον διὰ τοῦ σχοινίου εἰς τὸ κατὰστρωμα τὸν ἀνδρῆτον ναύτην κρατοῦντα εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν λιπόθυμον κόρην.

— Ἐσώθησαν! ἤκούσθη μία φωνὴ ἐξ ὅλου τοῦ πληρώματος. Ζήτω ὁ Γενναῖος! . . . Ζήτω!

IV

Μετὰ τὴν τρικυμίαν ἡ γαλήνη . . . Τὸ πλοῖον κατάρθωσε νὰ φθάσῃ καλῶς εἰς τὰ παράλια τῶν Ἰνδιῶν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεως του, ἀνεγινώσκειτο ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλου τοῦ πληρώματος παρατεταγμένου ἐν στολῇ τὸ ἐξῆς Βασιλικὸν Διάταγμα·

«Ἐπειδὴ ὁ Ἕλλην ναύτης Γενναῖος . . . ἐπέδειξεν ἠθέρους καὶ ἀνδρείαν ἀπαραιογυμᾶτιστον διασώσας ἀπὸ ἀναπορεύτου κινδύνου τὴν Ἀδέλαν . . . καὶ τιμήσας οὕτω διὰ τῆς πράξεως του ταύτης τὸ ἀγγλικὸν ναυτικόν, ὅπερ ἠτύχησε νὰ συγκαταριθμῇ καὶ αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν του, προβιβάζομεν αὐτὸν εἰς ἀνθυποπλοίαρχον τοῦ Ἡμετέρου Βασιλικοῦ ναυτικοῦ ἀπονέμοντες συγχρόνως αὐτῷ καὶ τὸ παράσημον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀνδρείας.»

V

Ἕλληνες πρὸ καιροῦ ἐλθόντες ἐξ Ἀγγλίας διηγοῦνται ὅτι εἶδον τὸν Γενναῖον ἀνθυποπλοίαρχον καὶ ὅτι ἤκουσαν αὐτὸν μίαν μόνον ἐπιθυμίαν ἔχοντα: Νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του κατατασσόμενος εἰς τὸ Ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος!

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΔΕΞΙΟΝ ΚΤΥΠΗΜΑ

Διάπτοντες ἀστέρες

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου οἱ δύο μικροὶ ἀδελφοὶ ὁ Κλεόβουλος καὶ ἡ Ἀσπασία, οἱ γονεῖς των καὶ ὁ Πάππος των ἐκάθηντο εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας των, διὰ νὰ ἀναπνεύσωσι καθαρὸν ἀέρα.

Ἦτο νομίζω ἡ 12 Αὐγούστου· αἱ ἐφημερίδες τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχον προαναγγεῖλαι σπουδαῖον νυκτερινόν φαινόμενον, τὸ ὅποσον συνίστατο εἰς μεγάλην πτώσιν διατέττων

ἀστέρων. Οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ δὲν ἐγνώριζον τίποτε περὶ τούτου· ὁ γηραιὸς ὅμως πάππος των, ὁ ὅποιος πολλὰς πληροφορίας περὶ διαφόρων φαινομένων τοῖς εἶχε δώσει μέχρι τοῦδε, τὸ ἐγνώριζε καὶ ἐπερίμενε μάλιστα ἐπ' ἀρκετὰς ἐσπέρας νὰ τὸ ἴδῃ διὰ νὰ τοῖς τὸ ἐξηγήσῃ. Καὶ πραγματικῶς, δὲν εἶχε παρέλθει πολλὴ ὥρα καὶ ὅλοι ὄσοι ἦσαν εἰς τὸν ἐξώστην εὐρέθησαν ἐνώπιον θεάματος μεγαλο-

πρεπούς, μεγάλης καταπτώσεως διαπτόντων αστερών!
 "Εβλεπέ τις ἀληθῆ πόλεμον αὐτῶν ἄλλοι ἤρχοντο ἐξ ἑνὸς μέρους, ἄλλοι ἔφρευον κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν καὶ ἐπιπτον εἰς τὸ ἀχνὸς ἀρίωντες ὀπισθεν φωτεινὴν οὐρανὸν γενικὴ ἀναστάσις ἐγένετο εἰς τὸν οὐρανόν!

Ἐν ᾧ τὰ παιδία παρατήρουν ἐκπεληγμένα τὴν πυρίνην αὐτὴν βροχὴν, ὁ καλὸς πάππος, ἀφ' οὗ ἔθηκε πρέζαν ταμβάκου εἰς τὴν ρινὰ του ἔρχισε νὰ τοῖς ἐξηγῇ μὲ μεγάλην χαρὰν ὅ, τι ἔβλεπον τὰ ἀγαπημένα του ἐγγονάκια.

— Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ποῦ βλέπετε παιδία μου, ἀπόψε εἰς τὸν οὐρανὸν λέγεται πῶσις τῶν διαπτόντων αστερών. Βλέπετε καλὰ μόνοι σας, ὅτι οἱ αστερεὶς δὲν μένουσιν εἰς τὴν θέσιν των, ἀλλὰ φεύγουσιν ἀρίωντες ὀπισθεν φωτεινὴν οὐρανὸν καὶ μετὰ ταῦτα σβύνονται· διὰ τοῦτο λέγονται *διάπτοντες αστερεὶς*, δηλαδή τρέχοντες ἀπ' ἑδῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ.

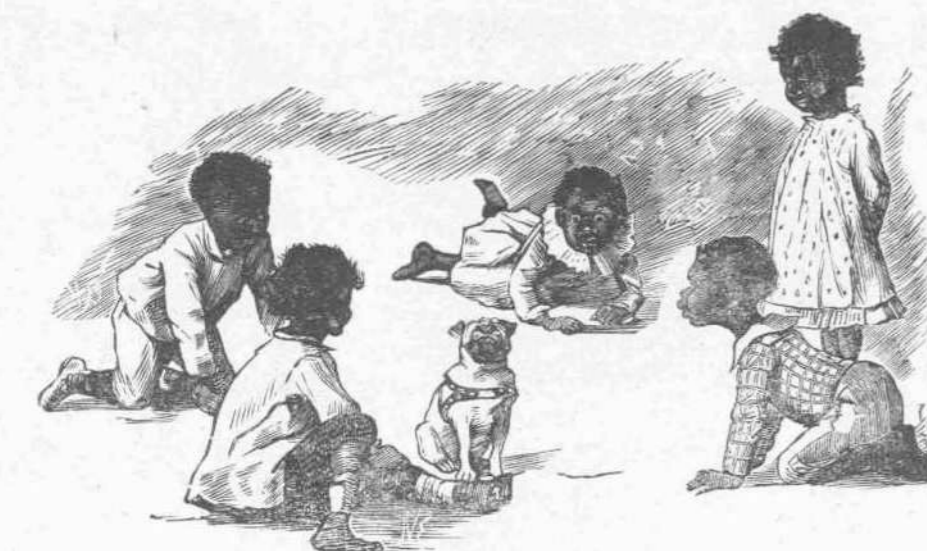
— Μὰ διατί φεύγουσιν, παππού;
 — Ἴδου διατί. Οἱ διάπτοντες αὐτοὶ αστερεὶς εἶνε μικρὰ σώματα ἀπὸ στερεῶν ὕλην καὶ μάλιστα κατὰ νεωτέρας ἀνακαλύψεως λείψανα κομητῶν τὰ ὅποια κινουμέντα γύρω τριγύρω περὶ τὸν ἥλιον πολὺ ταχέως, καθὼς δὲ σὺ εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἂν ἐνθυμῆσθε, ἡ γῆ δὲν μένει ἀκίνητος ἀλλὰ

κινῆται καὶ αὐτὴ περὶ τὸν ἥλιον καὶ περὶ ἑαυτὴν σὺν μιᾷ σφούρα· ὅταν λοιπὸν ἐνῶ κινεῖται, συναντήσῃ κανέν ἀπ' αὐτὰ τὰ σώματα, τὸ ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν ἀπαράλλακτα ὅπως ἔλκει ὁ μαγνήτης τὰ ρινήματα τοῦ σιδήρου· τότε τὸ σῶμα τοῦτο διερχόμενον ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιρᾶν, ἡ ὁποία περιβάλλει τὴν γῆν, ἔνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος μὲ τὴν ὁποίαν κινεῖται ἐντὸς αὐτῆς καὶ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ αἰρος, τὴν ὁποίαν ἀπαντᾷ ἔνεκα τῆς κινήσεως, ἀνάπτει καὶ θερμαίνεται ὅπως ἀνάπτουσιν ὅταν τρίβωμεν δύο πράγματα πολὺ γρήγορα. Οὕτω λοιπὸν ἀνημμένοι τρέχει ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαιρᾶς, πολλὰκις δὲ, ἂν τύχῃ νὰ ἦνε μικρὸν ἐξερμίζεται.

Ὅταν ἡ γῆ συναντήσῃ πολλὰ τοιαῦτα σώματα ἔχουσαν μεγάλην πτώσιν, ὅταν δὲ ὀλίγα τούναντιον ἔχουσαν μικράν. Οἱ ἀστρονόμοι, οἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται εἰς τὰ τοιαῦτα φαινόμενα ἐσημείωσαν διαφόρους ἐπαχάς, κατὰ τὰς ὁποίας γίνονται πτώσεις διαπτόντων αστερών· τοιαῦτα εἶνε ἡ 8 Ἀπριλίου, 29 Ἰουλίου, 12 Αὐγούστου, 2 Νοεμβρίου καὶ 15 Νοεμβρίου. . . .

Γ . . . (ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ)

ΕΒΔΟΜΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Φίλοι ἐξ εἰς τὸ παιγνίδι

Φίλοι ἐξ καὶ εἰς τὸν ὕπνον

Εἰς τὸν προκηρυχθέντα πρωτότυπον «Λακωνικόν» διαγωνισμόν ἔλαβον μέρος· πενήτηντα πέντε.

Τοῦ Αὐο βραβείου ἔτυχον οἱ ἐξ Ἀθηνῶν **Νικόλαος Γ. Εὐδαίμων** ἑτῶν 14, ὁ ὅποιος ἀπέστειλε τὰς δημοσιευόμενας κάτωθι τῶν εἰκόνων, ὡς σχετικῶς καλλιτέρες, φράσεις.

Τοῦ Βου βραβείου ἔτυχον ἡ **Μαρίκα Λοιδωρικιώτου**, καὶ ὁ **Νικ. Ι. Λάμτσις**, ἐπαίνου δὲ ὁ Μικρὸς Διδάσκαλος ἐξ Ἰθράς, ἡ **Πηνελόπη Γ. Μερκούρη**, ἐκ Ναυπλίου, ἡ Μικρὰ Ἀνθοπόδης (**Βάσω Κοτσελοπούλου**) καὶ **Μ. Τσοδῆ**, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπονέμονται τὰ ἐπίσημα βραβεῖα, ἤτοι εἰς μὲν τὸν Αὐο βραβευθέντα ὁ Αὐο τῶμος τοῦ Περιοδικοῦ ἐκ στίλβοντος ἐρυθροῦ χάρτου μετὰ τοῦ «Λευκώμακτος», εἰς τοὺς ἑτέρους δυο βραβευθέντας ὁ Αὐο τῶμος, εἰς δε τοὺς τίσσαρκος ἐπιανεθέντας ἀνὰ ἓν «Λευκώμα».

Ἄξιον εὐφροσύνης μνηστῆς εἶνε οἱ **Ι. Γ. Σουρίνης**, **Αἰματέφυρτος**, **Πηλιορίτης**, **Πολικός Ἀστῆρ**, **Νικέλ. Δ. Καρτσιώτης**, **Ἀγλαΐα Γιαννίκου**, **Καλλιόπη** καὶ **Ἐλένη Χριστιανοπούλου**.

Ἀπίστευτον ἐπίσης φράσεις καὶ οἱ ἐξῆς: **Π. Λεωνιδάκης**, **Ἐμμ. Ι. Καννακάκης**, **Δ. Μακρογιάννης**, **Μ. Τζωρτζής**, **Α. Γαβριήλ Πολυγρόνης** **Δασκαλάκης**, **Πέτρος Βαντάελ**, **Γεράσιμος Ἀλφειέρης**, **Δρόσος τῆς Πρωίας**, **Δάκτωρ Μπούμ**, **Ἰω. Χατζῆ-Γιάννης**, **Τελευκωνίας Παῖς**, **Πηλεΐδης**, **Αἰώνιος Σταμέλος** κλπ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ἐν τῷ Σχολεῖῳ.
 Διδ.— Ἀφ' οὗ καταστρώσεως πρῶτον τὴν ἀναλογίαν, Κώστα, τί θὰ κάμῃς ἔπειτα;
 Καὶ ὁ ἀπρόσεκτος Κώστας.
 — Χμ! . . . θέλει κ' ἐρώτημα: θὰ κοιμηθῶ.
 Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Δ. Πετροπούλου.

— Κωστάκη: . . . Ἄν ὄμιλον τὰ ζῶα, τί θὰ διέφερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;
 — Τίποτε! . . .

— Τί ζητεῖς, Κάκια μου, τόσην ὥραν εἰς τὸν χάστην; . . .

— Μαμά μου, ἤθελα νὰ ἰδῶ ἄλλη μιὰ φορὰ ἐκεῖνο τὸ πολεμικὸν μας πλοῖον ποῦ εἶδα εἰς τὸν Πειραιᾶ! . . .

Εἰς τὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου.
 — Πότε πλέον θὰ ἀπῆς εἰς τὴν θάλασσα Φιρίτσα; . . . ἂνὰ νεκτώσῃ;
 — Ὅχι! ἂνὰ φύγῃ ἡ θάλασσα καὶ πᾶνε τὰ νερά παρὰ μέτα!
 Ἐστάλησαν ὑπὸ 19ης Μαΐου.

Ὁ Γιάννης ἤθελεν ἠσυγίαν καὶ περιέργως ἐρωτᾷ:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

156 Αἰνίγμα
 Ἥλιον ἱερός τις τόπος εἰς τὸν χάρτην σου θὰ καίμαι· ἂν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς θέλει: ἴδει ὅτι εἶμαι ἔχει τόπος ἱερός, ἀλλὰ πράγμα παπλαισμένον ἐκ σιδήρου καὶ πυρός.

157 Αἰνίγμα
 Ἄκρον γῆς, ὦ φίλε, εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς ὅπως εἶμαι. Ἐάν ὅμως πρὶν τοῦ στήθους μου προσθήσῃς ἕνα γράμμα,

158 Αἰνίγμα
 Ἔνα ταψάκι βούτυρο ὅλον τὸν κόσμον ἄλειφει Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Σ. Τ. Κιάπλια.

159 Αἰνίγμα
 Μὲ ἔχουσιν οἱ ἄνδρες, ἀλλ' ἔχει οἱ μωροί, ἐπίσης καὶ οἱ παῖδες, ἀλλ' ὄχι οἱ ζωηροί. Ἐστὸς κάμπους θὰ μὲ εὕρῃς, τὰ δάση, ἔσθ' ἴδου! Ἐστὸ παρελθὸν ἀνήλω, ἔσθ' ἄλλον ὄχι. Νά! Ἐστάλη ὑπὸ «Πολικοῦ Ἀστῆρος».

— Γιώργη, Γιώργη: . . . σὺ εἶσαι ἢ τὰ πόδια σου κτυποῦν; . . .
 — Ὅχι, Γιάννη! τὰ πόδια μου.

Ὁ Πίπης ἐξήτει τὰ σπέρτα εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐνῶ ἦσαν εἰς τὴν τραπεζαριαν, ὅτε ὁ μικρὸς Νίκος τῷ λέγει:
 — Πίπη, ἐδῶ εἶνε τὰ σπέρτα.
 Καὶ ὁ Πίπης διὰ νὰ δικαιολογηθῇ:
 — Ἄ! Νέκο μου, τὰ ἔβλεπα μὰ δὲν τὰ εὕρισκα.

Ἐστάλη ὑπὸ Αἰκατερο. Δραμηλαράκη.

160 Ἐρώτησις
 Λύκος τις ἔτρωγε τὸν πόδα αἰγός, ἔτρωγε δὲ τὸν πόδα προβάτου. Πῶς ἠδύνατο νὰ τρώγῃ τὸν πόδα αἰγός ἐνῶ ἔτρωγε τὸν πόδα προβάτου;
 Ἐστάλη ὑπὸ «Παραδεισίου πτηνοῦ»

Ἄδεις ἀσκήσεων Ζ' τεύχους.
 151) Ἀρτεμῖς—Ἴον = Ἀρτεμῖδιον. — 152) Ἄρτα—Σέρης= Ἀρταξέρξης. — 153) Ζῆτα—Ἡτα 154) Ἡ φωτιά.— 155) Τὸ καορὶον τῶν ὑποδημάτων.

Μὴ ἐνδύμενον νὰ ἀπαντήσω ὅπως ἐπιθυμῶ εἰς τοὺς καλοὺς μου φίλους οἱ ὅποιοι μοὶ ἔστειλαν τόσα ὄψα γραμματάκια, ἀρκούμαι μόνον νὰ στελῶ πολλὰ φιλήματα εἰς τὰς ἀγαπητὰς μου φίλας Εὐαγγελίαν Ἰωάννου, Ἀσπασίαν Ζαφειροπούλου, Αἰκατερίνην Ρεταινᾶ, Φωτεινὴν Κυδᾶ, καὶ ὁποῖα μὲ ἐνθυμοῦνται πάντοτε, εἰς τὸν καλὸς φίλους μου **Θ. Σ. Μπίκου**, **Μικρὸν Διδάσκαλον Ν. Παζαρλῆν**, **Βασιλικὸν ἄστον**, **Σταθῆρον Σταυροπούλου** καὶ **Κ. Γ. Μερτζιτην**, εἰς τὸν φίλτατον Ἰωάννην Α. Βοτάκην ὁ ὅποιος ἀλίως παροφνεῖται, διότι δὲν ἐδημοσίευσεν τὰ αἰνίγματά του, τὰ ὅποια δὲν ἔλαβον, εἰς τὴν φίλτατην Πηνελόπην Γ. Μερκούρη, τὴν ὅποιαν συγγαίω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, εἰς τὴν προσφιλὴ **Μαρίαν Λαπόντε**, ἡ ὅποια τῶρα δὲν ἐλησμονήσῃ νὰ σημειώσῃ τὴν κατοικίαν της, εἰς τὴν ἀγαπητὴν Σιλβέστραν, ἡ ὅποια πάντοτε εἶνε σχετικὴ καὶ συλλογισμένη ὡς νὰ ἔψαν ἔξω τὸ καρᾶρι της, εἰς τὴν προσφιλὴ **Μαρίαν Κοτρόσου**, ἡ ὅποια κ' ἐνδύεται ἐν τῷ ἀπὸ θάνατον διότι ἐκ ταχυδρομικῆς ἀκαταστασίας δὲν ἔλαβε τὸ τελευταῖόν μου φυλλάδιον, εἰς τὸν φίλτατον **Νεῖλον Ποταμόν**, ὁ ὅποιος ὕσεν ἀπὸ τόσον καιρὸν μὲ ἐνεθυμήθη, εἰς τὸν ἀγαπητόν μου φίλον **Νικόλαον Δ. Καρτσιώτην**, τοῦ ὅπου ἡ ἀγάπη δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ λέξεων καὶ ὁ ὅποιος παρ' ὀλίγον νὰ συμπλαχῇ γάμον ἐμοῦ μὲ τὸν ἄλλον φίλον μου Ἀγγέλον Σαρρηγιανόπουλον, διὰ τὸν ὅποιον ἕνα πούλακι μοῦ εἶπε μερικὰ ἄσχημα πράγματα, εἰς τὸν προσφιλὴ **Ὀδυσσεᾶ Ἀνδρουτσῶν** ὁ ὅποιος ἐκίνησε πόλεμον καθ' ὅλων τῶν ταχυδρομίων τοῦ Κράτους διὰ τὴν καθυστερήσιν τοῦ φύλλου του, εἰς τὴν φίλτατην **Σεβαστὴν Μ. Κυπαρίσση** ἡ ὅποια ἐλησμονήσῃ νὰ μοὶ σημειώσῃ τὴν κατοικίαν της, καὶ εἰς τοὺς προσφιλεῖς **Ι. Λαπόντε**, καὶ **Π. Μάνον** οἱ ὅποιοι παραπονοῦνται ἐναντίον μου διότι δὲν ἔλαβον τὰ φύλλα, ἐν

ᾧ πρέπει νὰ παραπονοῦνται κατὰ τοῦ ταχυδρομείου, εἰς τὴν Ἀττικὴν Μελίσσαν ἡ ὅποια μοὶ ἔστειλε ἕνα γραμματάκι ὡς νὰ τὸ μέλι γλυκὺ καὶ ὄψα, εἰς τὸν χαριτωμένον μου **Γ. Α. Πετρόπουλον** ὁ ὅποιος οὐδέποτε μὲ ἐλησμονήσῃ καὶ τὸν φίλτατον **Ι. Γ. Σουρίνην**, ὁ ὅποιος ὅταν ἀκούῃ νὰ ὀμιλῶσι περὶ ἐμοῦ, πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου φίλην **Θεᾶν Ἀθηναῖν** τῆς ὅποιας τὰς λύσεις ἔλαβον καὶ τὴν συμπεριέλαβον εἰς τὸν διαγωνισμόν μὲ τὸ ὄψαρον ψευδώνυμον της, εἰς τὸν φίλτατον **Αἰματέφυρτον Πηλιορίτην** τοῦ ὅπου ὅσον τὴν ἀγάπην οὐτε γρόνος οὐτε ἡ ἀπόστασις τὴν διὰ λυεῖ καὶ τὸν ὅποιον πληροφωρῶ ὅτι τὰ αἰνίγματά του θὰ δημοσιευθῶσι μὲ τὴν σειράν των, εἰς τὸν φίλτατον **Ν. Α. Σαῖταν** τοῦ ὅπου εὐχαριστῶς ἀναδέχομαι τὴν ἀφιέρωσιν καὶ τὸν ὅποιον εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀγάπην του, εἰς τὸν ἀγαπητόν **Ι. Α. Μπελιόνην** εἰς τὸν ὅποιον γνωστοποιῶ ὅτι τὰ αἰνίγματά του δὲν θὰ δημοσιευθῶσι διότι εἶνε πολὺ μεγᾶλα, εἰς τὴν προσφιλεστατὴν μου **Μαρίαν Η. Θεοχαρή** τὴν ὅποιαν συγγαίω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τῆς ὅποιας ἀκόμη περιμένω τὴν εἰκόνα διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω εἰς τὸ φύλλον μου, εἰς τὴν προσφιλὴ μοὶ Ἀγγελικᾶφρον **Περιστέραν** ἡ ὅποια μὲ ἀγαπᾷ καὶ μὲ ἀναγινώσκει περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ἀπέστειλα ἀμέσως τὰ καθυστερούμενα φυλλάδια Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου, εἰς τὰς φίλτατας μοὶ **Δέσποιναν Γεωργίου**, **Ζαχάριον Καίσαρος**, καὶ **Φρόσων Ρήγου**, εἰς ἃς ἐπίσης ἀποστέλλω ἐκ δευτέρου τὰ φύλλα τοῦ Μαοτίου ἀτινα ἐκ ταχυδρομικῆς ἀκαταστασίας δὲν περιήλθεν εἰς χεῖρας των πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐν Φωλεγανόρῳ συνδρομητάς μου, ὡν τὰ φύλλα Μαΐου καὶ Ἰουνίου ἀποστέλλω ἐκ δευτέρου, εἰς τὴν ἐν Πάρῳ **Καλλιέλιαν ἀνθῶνα** ἧτις τόσον μὲ ἀγαπᾷ, εἰς τὸν ἀγα-

πητόν μου Πολικόν Ἀστέρα, τὸν ὁποῖον πρῶτον εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἄπειρον ἀγάπην του, δευτέρου εἰδοποιῶ ὅτι τὰ αἰνίγματά του θὰ δημοσιευθῶσι μετὰ τὴν σειράν των, τρίτον παρακαλῶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀδελφούς σου τὴν ἀγαπῆν τῆς καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν γνωστοποιῶ ὅτι ἄλλοτε θὰ τῆ στέλλω κατ' εὐθείαν τὸ φύλλον, εἰς τὸν ἄγνωστον μου φίλον Α. Χενιέρην, τοῦ ὁποῖου τὸ διήγημα ἦτο πολὺ κατώτερον τῶν ἐπαίνων, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐπλεκε δι' αὐτὸ διὰ τῆς τόσον ἐγωϊστικῆς ἐπιστολῆς του, εἰς τὴν ἀξιαγῆτην φίλην Ἀπτερον Νίκην, τὴν ὁποῖαν συμπεριέλαβον εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ κατέταξα ἀμέσως μεταξὺ τῶν καλλιτέρων φίλων μου μόλις ἔλαβα ἓνα γραμματάκι τῆς γεμῆτον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀγάπην, εἰς τὸν ἄγνωστον φίλον μου, ὅστις μοὶ ἔστειλε τὰς λύσεις μετὰ ἐν ψευδώνυμον Σύρετος χωρὶς νὰ σημειώσῃ τὸν τόπον τῆς κατοικίας του καὶ τὸ ἄληθές ὄνομά του καὶ τὸν ὁποῖον διὰ τοῦτο δὲν ἐδέχθη εἰς τὸν διαγωνισμὸν, εἰς τὸν φίλιον Ν. Φωτίου, ὁ ὁποῖος μόλις τώρα κατορθῶναι νὰ μοὶ γράψῃ διὰ νὰ μοὶ παραπονεθῇ ὅτι δὲν λαμβάνει ἐγκαίρως τὸ φύλλον καὶ εἰς τὸν ὁποῖον γνωστοποιῶ, ὅτι τὸν ἐδέχθη μετὰ μεγάλης χαρᾶς εἰς τὸν

διαγωνισμὸν τῶν λύσεων, εἰς τὸν φίλιον Ι. Δ. Κοκκολιάδην τοῦ ὁποῖου τὰς λύσεις ἔλαβον καὶ τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας του, εἰς τὸν ἀγαπητόν μου Β. Η. Διαμαντόπουλον εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ ἐρώτημα δὲν δύναμαι νὰ ἀπαντήσω διότι οὔτε ὁ χρόνος τοῦ διαγωνισμοῦ οὔτε οἱ στίχοι τῶν ποιημάτων εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ τοῦδε, ἀλλ' ὀρίζονται ὅταν προκηρυχθῇ ὁ διαγωνισμὸς, καὶ τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὰ θεομὰ ὑπὲρ ἐμοῦ αἰσθημάτων του, τὰ ὁποῖα ἀνεγνώσα εἰς τὸ γραμματάκι του καὶ εἶναι ἀκόμη ἐνθουσιασμένος, εἰς τοὺς προσφιλεῖς Στέφ. Ι. Παρόδην, Εἰρήνην Πασσᾶ καὶ Φωτεινὴν Κανδουλαράκη τῶν ὁποίων τὰς λύσεις ἔλαβον καὶ τοὺς συγγαίω διότι συνεμαρτώθησαν μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, νὰ γράψωσι δηλ. αὐτὰς ἐπιχωριστοῦ χάρτου, εἰς τὸ εὖσμον Ἄνθος τοῦ Μαΐου, τὸ ὁποῖον εἰδοποιῶ ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον του, ἀλλ' ἂν δὲν ἐδημοσιεύθησαν τὰ αἰνίγματά του, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἦλθεν ἡ σειρά των ἀκόμη, ἐάν ἦναι ἀξία δημοσιεύσεως, εἰς τὴν ἀγαπῆτην Ἀγγελικὴν Κιάπλια, ἡ ὁποῖα εἶνε ὅλη γὰρ καὶ εὐχαρίστησις, διότι προξενῶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς γονεῖς τῆς μεγάλης χαρᾶν καὶ εὐτυχίαν, εἰς τὸν φίλιον Β. Διαμαντόπουλον, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἐκ Σύρου διὰ νὰ με ἐπισκεφθῇ καὶ ἔφυγε λυπημένος, δι. τι δὲν εἶδε τοὺς διευθυντάς, καὶ εἰς τὴν περιλημένην 19 Μαΐου τὴν ἀκριβοθώρητη ταξιδιάρισσα, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ἀγαπητοὺς μοὶ φίλους καὶ φίλας. . . . συνιστῶ ὑπομονὴν μέχρι τοῦ ἐπομένου φύλλου!

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἐν Ἀραρουσίῳ

Μουσικώτατα, ἢτοι ἐν πάσῃ ἀρμονίᾳ καὶ τάξει, ἐφ' ἣ διακρίνεται ὁ μουσικώτατος φίλος καὶ συνεργάτης ἡμῶν κ. Θεμ. Πολυκράτης, Σχολάρχης, ἐγένοντο ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένῳ Ἑλλήν. Σχολείῳ αἱ ἐξετάσεις. Δι' ὅσων καὶ ἂν ἐκθέσωμεν τὸ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν θὰ ὑστερήσωμεν τῆς ἀληθείας. Εἶνε γνωστὴ ἡ ἰκανότης τοῦ ἐξοχικοῦ συνεργάτου ἡμῶν, ὅσον καὶ ἡ εὐσυνείδητος ἐργασία, ἣν τόσον ἀθρόβως ὀλίγῳ μακρὰν ἡμῶν παρέχει πιστὸς εἰς τὸ καθήκον καὶ ἀνώτερος παντὸς ἐπαίνου. Ἀντὶ παντὸς ἄλλου κρίνομεν ἀξιῶν ν' ἀναγράψωμεν τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων ἐν ἐκάστῃ τάξει, οἵτινες κατὰ σύμπτωσιν εἰσὶ συνδρομηταὶ ἡμῶν ἐν τῇ Α' τάξει οἱ Κ. Μηλιῆος καὶ Γαρδέλης, ἐν τῇ Β' ὁ Δ. Π. Μπουγιῆσης καὶ ἐν τῇ Γ' ὁ Ἰω. Δ. Κόπανος, περὶ τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ὁποῖου, ἀγρότου ὄντος, ἔπρεπε νὰ ἐπέτρεπεν ἡμῖν ὁ χῶρος, ἵνα γράψωμεν ὀλίγα μόνον πρὸς παραδειγματισμὸν. Θὰ ἐλογιζόμεθα εὐτυχεῖς ἂν ὅλοι οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ ἡμῶν εἶχον τὰ προτερήματα καὶ τὴν εὐφυίαν τοῦ Ἀραρουσιώτου τούτου συνδρομητοῦ, ὅστις διὰ τῶν ἐπιτυχῶν ἀπαντήσεων του ἐν ἅπασι τοῖς μαθήμασιν ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκπληξίν ὄλων τῶν παρευρεθέντων.

Ἐν Ληξουρίῳ.

Περὶ τῶν ἐξετάσεων τῶν ἐν Ληξουρίῳ δημοτ. Σχολείων ὁ ἐκεῖ φίλιτος ἀντιπρόσωπος καὶ συνεργάτης ἡμῶν κ. Γεράσιμος Ε. Λαυράγκας ἐπέσειλεν ἡμῖν τῇ αἰτήσει ἡμῶν βραχείας τινασσημειώσεις ἐνδεικνυσούσας τὴν ἐκπληξίν αὐτοῦ καὶ τὸν θαυμασμὸν, ὡς τὰς κυριώτερας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς γενικῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐξετάσεων τοῦ τε δημοτ. σχολείου τῶν θηλέων τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τῆς εὐπαιδέτου κ. Εἰρήνης Σωτηρίου, καὶ τοῦ δημοτ. σχολείου τῶν ἀρρένων τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ πεπειραμένου δημοδιδασκάλου καὶ φίλου ἡμῶν κ. Σπυρ. Παγῶν.

Ἄδυνατόντες ἐλλείπει χώρου, νὰ δημοσιεύσωμεν τὰς κρίσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῇ καταπληκτικῇ προόδῳ τῇ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος παρατηρουμένη ἐν τοῖς ἄνω σχολείοις ὑπὸ τὴν δεξιάν καὶ περωτισμένην διεύθυνσιν τῶν ὑπαρχόντων διευθυντῶν αὐτῶν, περιοριζόμεθα νὰ ἐκφράσωμεν μόνον τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν εἰς τοὺς, ὡς καὶ εἰς τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μὲν σχολείου τῶν ἀρρένων Σπυρ. Βλάχου καὶ Ἀλέξ. Στεφανάτου, τοῦ δὲ τῶν θηλέων Εὐαθλίαν Κουλέντη καὶ Βεργωτῆ, δημοδιδασκάλους, πρὸς τοὺς ὁποίους διὰ τοῦτο ἀφείλεται δημοσίᾳ δικαιοτάτος ἔπαινος,

Συγχαρητήρια

Τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν πλήρως χαρᾶς ἐκφράζει ἀπὸ καρδίας τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ, εὐχόμενον τὰ βέλτιστα εἰς τὰς τυγούσας πυχλοῦ διδασκαλίᾳ ἐπαξίως τῆς μελέτης αὐτῶν νεαρὰς καὶ προσφιλεῖς υἱοῦ συνδρομητῆρας Σπυρῶ Καρυῖτση, Αἰκατερίνην Καρυῖτση, Ἀλεξάνδραν Κ. Σταυροπούλου, Ἀντωνίαν Γαβαθᾶ, Ἀγγελοῦ Βεῖκου, Ἐλπίδα Πετρίδου, Αἰκατερίνην Καιοῦ, Ἐλένην Μαρτίου, Νικολέτταν Μωραϊτίνην, Θεοδώραν Λαμπίνην, Μαρίαν Νίκα, Μαρίαν Κουρουσοπούλου, Μαρίαν Μπουρῆκου, Αἰκατερίνην Πιτσάκη, Ὀλγαν Ζούκη καὶ Γαρυφ. Ἀναγνωστοπούλου.

Δῶρα! Δωρεάν!! χάρισμα!!!

Εἰς τὸν ἐγγράφοντα δύο συνδρομητὰς δωρεῖται ἐν «Λεύκωμᾳ»!! εἰς τὸν ἐγγράφοντα περισσώτεροι κατ' ἀναλογίαν! Ὅσους περισσώτερους καὶ ἂν ἐγγράψῃ τις, τόσῳ μεγαλητέραν θὰ λάβῃ ἀμοιβήν! Δὲν ἐρίζεται αὐτῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐλλείπει χώρου, διὰ νὰ δοκιμάσῃ καὶ πεισθῇ πρὸ πάντων ὅλοι, καὶ οἱ δυσπιστότατοι, περὶ τῆς ἀφιλοκερδείας τῆς Διευθύνσεως.

Ἐφάνη πλέον. . . . «Ὁ Κουφιοκεφαλάκης»! Ἡ προαγγελθεῖσα ὄραξις ἔμμετρος κομωδία τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν κ. Ν. Κατσελοπούλου ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται ἀντὶ δραχμῆς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ, καὶ εἰς τὸ μὲν Βιβλιοπωλεῖον «Καροπούλου καὶ Σούτσου» ἀπέναντι τοῦ φαρμακείου Κρίνου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Οἱ κατέχοντες ἀγγελίας παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ.

— Ἀναγνώσατε τὴν συναποσταλλομένην περίεργον ἀγγελίαν.